

Predikan 2016-05-08 Söndagen före pingst Vällingby

Johannesevangeliet kapitel 16, vers 23-33

Den dagen kommer ni inte att fråga mig om någonting.

Sannerligen, jag säger er: vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er. Ännu har ni inte bätt om något i mitt namn. Be, och ni skall få, så att er glädje blir fullkomlig. Detta har jag sagt er i bilder. Det kommer en tid då jag inte längre skall tala i bilder utan med klara ord låter er veta allt om Fadern. Den dagen skall ni be i mitt namn, och jag säger inte att jag skall be till Fadern för er, ty Fadern själv älskar er eftersom ni har älskat mig och trott att jag kommer från Gud. Jag kom från Fadern och trädde in i världen. Jag lämnar världen igen och går till Fadern." Lärjungarna sade: "Nu talar du med klara ord och inte i bilder. Nu vet vi att du vet allt, du behöver inte höra någon fråga dig. Därför tror vi att du kommer från Gud." Jesus svarade: "Nu tror ni. Den stund kommer, den är redan inne, då ni skall skingras, var och en åt sitt håll, och lämna mig ensam. Men jag är inte ensam, eftersom Fadern är med mig. Detta har jag sagt er för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besekrat världen."

Det var i januari 1971 och jag hade just kommit hem till Jönköping från SMU:s nyårsläger i Filipstad. Och som vi sa på den tiden så hade jag blivit *frälst* på lägret. Idag skulle jag krångla till begreppet lite och nog säga att frälst det blev både du och jag då Jesus dog på korset av kärlek till allt och alla och sedan grundlurade döden. Och den slutgiltiga frälsningen, räddningen, befrielsen, kommer den dag då vi dör och tar del av nästa steg i det eviga livet. Men som sagt; då var då och nu är nu. På lägret hade jag gripits av en stor ängslan, en stor ängslan som jag i och för sig hade känt av tidigare i mitt liv, jag var ett ängsligt

barn. Också ängsligheten kunde beskrivas på ett sätt då och ett annat sätt idag men då och där var den sann och viktig, liksom den är här och nu.

När vi kommit hem från lägret och gick på ungdomssamlingen i Andreaskyrkan i Jönköping så fick vi som hade varit på läger och upplevt Gud gärna berätta om detta, eller *vittna* som man sa. Jag hade förberett mig noga och ett bibelord som jag fastnat för och bestämt mig för att utgå ifrån var just den sista versen i dagens gammaltestamentliga läsning. 5 Mosebok 31 och 8 *"Han skall vara med dig. Han sviker dig inte och överger dig inte. Var inte rädd, tappa inte modet"*. När det så blev min tur att vittna så läste jag det bibelordet och sedan tog jag sats långt inifrån min ängsliga och trosvissa själ och sa *"Jag tycker det är så skönt att Gud ska vara med mig och att han inte sviker mig och inte överger mig"*. I samma stund som det var över, alltså efter ca 40 sekunder, föll en stor sten från mitt bröst... jag hade berättat om min tro.

När vi cyklade hem senare på kvällen, min storebror och jag, så frågade han så där syrligt som bara en storebror kan fråga. *"Svante, var det så att först läste du bibelordet och sen berättade du bibelordet... var inte det lite onödigt, lite tårta på tårta?"*

Jag minns att jag blev lite ledsen och sur för hans kommentar, det hade ju varit så oerhört viktigt för mig. Men visst han hade en poäng. Att han sedermera blev missionsföreståndare för Svenska Missionskyrkan måste ha berott på andra saker än just detta.

Det där bibelordet från 5 mosebok 31:8 levde länge med mig och varje gång det var dags att skriva ett bibelord som var viktigt så

skrev jag det. För detta var på den tiden då vi på läger skrev bibelord som hälsningar, fråga mig inte varför, men så var det.

Vi som var vana med kyrka och tro hade en tre-fyra bibelord att slänga ur oss. Förutom 5 mosebok 31:8 brukade jag dra till med Ps 40, Matt. 7:12 och Joh. 3:16. Det var lite svårare för en del vänner som inte hade samma fostran, t.ex. Peter Sundberg. Han visste nog inte vad det stod i något särskilt bibelord, men han ville inte vara sämre än oss andra. Så med samma självklarhet skrev han Apg. 28:1 varje gång det efterfrågades något viktigt och innehållsrikt bibelcitrat. De flesta brydde sig inte om att kolla vad det stod där men jag som kände Peter ganska väl och som trodde mig veta hur lite han visste, gjorde det en gång och där, i Apg 28:1, står det *När vi var i säkerhet fick vi veta att ön hette Malta*. Det kallar jag ett bibelord värt att sprida

Först var det bara kul men med tiden blev det en känsla av befrielse i detta citat, ganska mycket mindre pretentiöst än alla våra andras trosvissa och innehållsrika citat. Många gånger verklighetsfrämmande.

Av många skäl har det bibelordet betytt mer för mig än många andra bibelord har gjort, det har så att säga satt bibeltexternas relevans i ett nytt och bredare perspektiv *När vi var i säkerhet fick vi veta att ön hette Malta*.

Men tillbaka till den ängslighet hos mig som gjorde att jag trots att jag säkert sett mig som kristen hela mitt liv så långt som 14-åring, ändå ville ha ett tillfälle där jag blev, som man sa, *frälst*.

Jag hoppades och trodde att detta ställningstagande, att denna upplevelse, skulle göra något med min ängslighet och ge mitt liv en större trygghet. Men när åren gick så insåg jag att det som liksom var min ingång i mer av en personlig tro inte blev bestående. Min ängslighet försvann inte, visst kunde tron ge en ny trygghetsdimension, men den hade troligen mer näring i gemenskapen med alla andra, samhörighetens trygghet. Men den där ängsligheten som var jag försvann inte och det var ju bra, just för att den var jag, den är jag!

Att bli kristen är inte att bli någon annan än den man är, att bli kristen är att än mer bli den man är!

För mig blev ingången till att kalla mig kristen en och fortsättningen en annan... och en tredje och en fjärde med för den delen. Det kallas utveckling, eller kanske ännu hellre Kris och utveckling, den psykologiska cykliska livsprocess som så väl beskriver vår livsresa. Johan Cullberg har skrivit boken med samma namn, om utvecklingspsykologin. Det är ju så vi växer som människor, det är ju så vi förfinas och än mer blir de vi är. *Och visst gör det ont när knoppar växer* Detta psykologiserande synsätt har en stark förankring i evangeliernas starkaste berättelser om lidande, död och uppståndelse. Berättelsen om lidande, död och uppståndelse är inte en linjärt avslutad berättelse utan snarare en cyklisk berättelse och därigenom igenkännbar i våra liv som också är cykliska och inte linjärt statiska: Kris och utveckling, död och uppståndelse... igen och igen och igen.

Om dagens gammaltestamentliga läsning fick påminna mig om mina tonår och början på den utveckling som fortfarande pågår i förhållande till Gud och världen, livet och döden, så är

episteltexten en starkare och bredare programförklaring. Vi lyssnar till den en gång till:

"Om Gud är för oss, vem kan då vara mot oss? Han som inte skonade sin egen son utan utlämnade honom för att hjälpa oss alla, varför skall han inte skänka oss allt med honom? Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud frikänner, vem kan då fälla? Kristus är den som har dött och därtill den som har uppväckts och sitter på Guds högra sida och väddar för oss. Vem kan då skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd? Det står ju skrivet: För din skull lider vi dödens kval dagen lång, vi har räknats som slaktfår. Nej, över allt detta triumferar vi genom honom som har visat oss sin kärlek. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre."

I denna beskrivning ryms vi sådana vi är. Här ryms den som då och då drabbas av ängslighet, en ängslighet som kan leda till ångest, en ångest som gör det svårt att leva. Här ryms den som lider nöd på allt det som kan göra livet drägligt, den arbetslöse och den lågavlönade. Här ryms flyktingen som tagit sig från bergsområdena i Syrien och som förföljs av etniska, religiösa, eller vilka skäl det vara må. Här ryms den som förlorat allt, den som blivit utsatt för fara eller våld.

Vi kan inte ha gjort något, upplevt något, låtit bli att göra något, misslyckats med något, lyckats med något, som skulle kunna skilja oss från Guds kärlek.

Jag tar det igen, jag behöver det för att pröva om det skulle kunna vara sant det jag säger: Ingenting i våra liv, gott eller ont,

framgång eller motgång, ingenting runt våra liv, sådant vi kan förklara och sådant vi inte kan förklara, inga åsikter, avsikter, insikter, kan skilja oss från Guds kärlek.

Är det så? Predikar vi så? Tror vi så? Lever vi så?

Rubriken för den här söndagens texter är *Hjälparen kommer* och det är ju ett sätt att tala om att nästa söndag är det pingstdagen, den Heliga Andens söndag, då hjälparen har kommit. Samtidigt är temat *Hjälparen kommer* en del av de berättelser som handlar om Jesu avskedstagande av sina vänner och sitt liv bland dessa. Han vill liksom ingjuta en trygghet hos de ängsliga lärjungarna. Att hjälparen kommer är ju inget relevant påstående för oss, snarare vill vi tro att *Hjälparen är här*.

Sedan den första pingsten lever vi ju i den delen av berättelsen som tydliggör Guds närvaro på nytt i världen, i livet, i skeendet i själva varandet. Den tid som har kommit efter berättelserna om Guds närvaro i Jesus Kristus, berättelserna som kom efter berättelserna om Guds närvaro i skapelsen. Guds treenighet närmar sig, Guds storhet och bredd och allomfattande närvaro, allomfattande kärlek.

Hjälparen är här, är ett sätt att uttrycka det som Paulus beskriver så väl i sitt tal inför grekerna i Aten *"det är i honom vi lever, rör oss och är till"*. Gud är inte ett tillägg till övriga livet, Gud är i hela livet. Alternativet till det, som jag ser det, är att Gud inte **är** över huvud taget, och det varken kan eller vill jag tro.

Kyrkan tror och gemensamt med henne och alla människor där bekänner vi att Gud är... här och nu. Och ingenting, ingenting, kan skilja oss från Guds kärlek. Gud som är... vill att vi än mer ska vara de vi är.

Amen

Vi sjunger Psalm 90